

Starajmo se dostojno

Evropska in z njo slovenska, hrvaška in nasploh družba razvitega sveta se stara. Življenjska doba se daljša, zato se kopičijo težke bolezni, ki jih medicina vse uspešneje zdravi. Nekateri, med njimi **demenca**, pa pozdraviti še vedno ne zna.

Če je bila **demenca** še pred desetletji neznana bolezen, je zdaj na vrhu seznama najpogostejših v razvitem svetu. Pa vendar ostaja zagonetna, zdravila, ki bi jo odpravilo, še ni.

Ljudje pa še vedno ne vedo prav, za kakšno bolezen gre. Pogosto ne opazijo prvih znakov, med katere sodi izguba spomina oziroma pozabljanje. Če ostareli sorodnik redno pozablja, kaj se je zgodilo pred letom, mesecem in

včeraj, če zvečer ne ve, kaj je kosil in ga preplavljajo spomini iz rane mladosti, lastnih vnukov pa skoraj ne prepozna več, gre zagotovo za **demenco**.

Bolezen pride potih, zato svojci najpogosteje zamudijo začetek zdravljenja, ko jo lahko vsaj še upočasnijo. Ko pa galopira, svojci za **dementnega** ostarelega ne zmorejo več sami skrbeti. Takšen bolnik potrebuje 24-urno oskrbo in nadzor, saj lahko postane nevaren sebi in okolici.

Vendar si želijo ti bolniki čim dlje živeti doma, v znanem okolju, kjer se najbolje znajdejo. Tudi v domovih ostarelih skrbijo zanje, a tudi tam je premalo prostora za najtežje bolnike, na posebnih od-

delkih. Da pa bi lahko dokaj normalno živeli doma in v domovih, da bi bilo njihovo življenje varno, dostojno in bi ohranili temeljno človeško dostojanstvo, potrebujejo strokovno pomoč za to usposobljenih oskrbovalk.

Te v Sloveniji imamo in delajo tudi na terenu - torej obiskujejo **dementne** bolnike doma. Hrvaška pa teh oblik dejavnosti še ni razvila. Prav zato so se v

Istri, s pomočjo nacionalnih ustanov, povezali umaški, izolski in koprski dom upokoencev in prodrli s čezmejnimi projektom: **Demenca** aCROsLO.

Istra ima podobne potrebe in cilje; tudi pri oskrbi ostarelih, ki jih je iz leta v leto več. Tudi **dementnih** in nemočnih. In vsi si želijo dostojno življenje.

